

дний въ жизнеописаніе на дѣда си Василя Македонца 26).

Таковымъ начинѣмъ Борисово желаніе ся исполнило, — Българія ся удостоила да има изъ Цариградъ одного распоредача на Църковныѣ дѣла съ право независимости какъ отъ Цариградска, така и отъ Римска Църквы. Въ това можеме да ся увѣриме и изъ жизнеописаніе святаго Климента 27) Охридскаго Българскаго Архіепископа, що Българскій Царь Борисъ възводилъ е на Архіепископска степенъ подвластныѣ си Епископы, но нигдѣ не ся споминя да е ималъ онъ нѣкое сношеніе съ Цариградъ за това пѣщо 28). Това исто потвърждава и Нилъ Доксапатрій когато говори: „Кипръ и Българія ся называѣтъ Архіепископїи, понеже они са независимы“. По-долѣ открыто онъ казва: „Она,“ сирѣчь „Българія, не подлежала е ни одному отъ повысоки престолы, но самовластно руководила ся и въ нея съвършавало ся рукоположеніе отъ нейзнынѣ си Епископы. И никогда не была подчинена она на Константинопольска Церковь“ 29). Но Борисъ или Архіепископъ Българскій ако и да са имали нѣкое списваніе съ Цариградскы Патріарси и Царіе, което нигдѣ не ся споминя, то могло и може да ся почита за едно токмо взаимно общеніе на Църквыѣ, а не за непосредственно подчиненіе. Това быва и сега между православныѣ, еднакомыслящы и еднаковѣрующы Църквы, които сѣ отдѣльны една отъ друга было това политически или само священноначальнически въ една каква и да е Държава.

26) Memor. popul. Stritt. T. II, pag. 574. Chronic. Philippī Cypzi pag. 132.

27) Той е святий Климентъ Охридскій, на когото св. Мощи и сега почиваѣтъ въ Охридска Соборна или Патріаршеска Църква.

28) Calendar Assem. T. III, pag. 145. Гласникъ Друж. Срѣбке Словесности сvezka II, стран. 57-59.

29) Leo Allot de consens. Lib. I. cap. XXV § 4 (citat)